

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΝΑ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ.

Μία τῶν προσκυνηματικῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἶναι ἡ ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας μέ ἱερόν Ναόν αὐτόν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Ὁ προσκυνηματικός μοναστηριακός αὐτός Ναός εἶναι ταυτοχρόνως καί ὁ ἐνοριακός Ναός τῆς ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας ἀραβοφώνου Ὁρθοδόξου Κοινότητος τοῦ Πατριαρχείου.

Κατά τήν τάξιν τοῦ Πατριαρχείου ἡ Κοινότης αὕτη ἔχει τήν ἐτήσιον ἐορτήν αὐτῆς οὐχί ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου τιμᾶται ὁ Ναός αὐτῆς, ἀλλά κατά τήν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ. Κατ' αὐτήν, ἡ Κοινότης τῆς Κανᾶ ἐορτάζει τό γεγονός τῆς ψηλαφήσεως τοῦ Θωμᾶ, ἐορτάζει ὅμως τό κυρίως γεγονός, τό ἴδιον αὐτῆς γεγονός τό ἀμέσως ἀφορῶν αὐτήν, ἥτοι τό πρῶτον τῶν σημείων τοῦ Ἰησοῦ, τῆς μετατροπῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον ὑπό τοῦ Κυρίου κατά τόν ἐν Κανᾶ γάμον, ἐν ᾧ «ἐφάνέρωσε τήν δόξαν Αὐτοῦ καί ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν οἱ μαθηταί Αὐτοῦ», (Ἰω. 2, 1-11).

Ἐορτάζει τό γεγονός τοῦτο τήν ἡμέραν αὐτήν τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ἐπειδὴ τοῦτο ἀναφέρεται ὡς εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Δευτέρας μετὰ τήν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, μεταφέρουσα τοῦτο εἰς ἡμέραν Κυριακὴν, ἵνα μετὰσχῃ εἰς τήν ἐορτήν μεγαλύτερον μέρος τοῦ ποιμνίου.

Διὰ τήν ἐορτήν αὐτήν ἐξεκίνησεν ἀπὸ τό Πατριαρχεῖον τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, 18^{ης} Ἀπριλίου/ 1^{ης} Μαΐου 2011, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετὰ συνοδείας.

Φθάσας εἰς Κανᾶ, μετὰ δῖωρον αὐτοκινητικὴν πορείαν, ἐγένετο ἐνθέρμως δεκτός εἰς τήν εἴσοδον τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ ὁμόρου τῆς Κανᾶ Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τῶν Προσκόπων τῆς Πόλεως, τῶν Ἐπιτρόπων, τῶν Προυχόντων, τοῦ ἡγουμένου τῆς Κανᾶ, Ἀρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου, ἀξιολόγως ἀνακαινίσαντος τόν ἱερόν Ναόν καί τήν ὅλην Μονήν πρὸς ὄφελος τῆς Κοινότητος, καί τῶν Ἱερέων τῶν περιχώρων, Ἱερομονάχων, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀρχιμανδρίτου π. Τιμοθέου, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θαβωρίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος καί τοῦ μοναχοῦ π. Εἰρηνάρχου, ἡγουμένου τῆς ἐν Καπερναοῦμ Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἐν ἐπισήμῳ πορείᾳ ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς πόλεως ὁ Μακαριώτατος ἔφθασεν εἰς τόν προαύλειον χῶρον τῆς Μονῆς, ἔνθα ἐνεδύθη μανδύαν καί ἠὺλόγησε τήν Ἁγίαν Εἴσοδον καί προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ ὁμόρου τῆς Κανᾶ Ἱερωτάτου, Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τῶν ὡς ἄνω προαναφερθέντων ἱερέων, κατανυκτικῶς καί βυζαντινῶς ψαλλούσης τῆς χορῳδίας τῆς κώμης Σαχνίν τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκκρης, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἀκκρης ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καί τῆς χορῳδίας τῆς Κανᾶ, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ ἱεροψάλτου κ. Ζάχη Ράγεμπ καί συμμετέχοντος πυκνοῦ Ἐκκλησιάσματος Ὁρθοδόξων καί οὐχί μόνον, καταλλήλως κατηχημένου ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἐν Κανᾶ ἡγουμενείας Αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ἐτῶν

1991-1996 καί κυρίως διά τοῦ ὑπ' Αὐτοῦ ἰδρυθέντος περιοδικοῦ εἰς τήν Ἀραβικήν Γλῶσσαν «Φῶς Χριστοῦ», κατηχοῦντος ἄχρι τοῦ νῦν τά μέλη τοῦ Ὁρθοδόξου ποιμνίου καί οὐχί μόνον διά πατερικοῦ λόγου καί βυζαντινῶν εἰκόνων, διανεμουμένου δωρεάν εἰς τάς ἐνορίας τοῦ Πατριαρχείου ἐν Ἰσραήλ, Παλαιστινιακῇ Αὐτονομίᾳ καί Ἰορδανίᾳ.

Τόν ἐκκλησιαζόμενον λαόν προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα».

Ἐλᾶτε, λέγει ὁ ὑμνωδός, νά πιοῦμε καινούργιο ποτό, πού δέν ἀναβλύζει θαυματουργικά ἀπό ἄγονο βράχο, ἀλλά ποτό πού εἶναι πηγὴ ἀφθαρσίας καί πού ἔκανε νά πηγᾷ ἀπό τόν Τάφο ὁ Χριστός, πάνω στόν ὁποῖον εἴμαστε στεριωμένοι.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ διά στόματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ νά πῖωμεν πόμα καινόν. Τό δέ καινόν τοῦτο πόμα εἶναι ὁ Χριστός ὁ ἐκ τοῦ τάφου ἀναστάς.

Ὁ προφήτης Μωϋσῆς ξεδίψασε τόν λαόν του κατά τήν πορείαν αὐτοῦ διά μέσου τῆς ἐρήμου, μέ νερό πού ἀνέβλυσε κατά τρόπον θαυμαστόν ἀπό τήν πέτραν, τήν ὁποίαν ἐκτύπησεν, ὅπως τοῦ ὑπέδειξεν ὁ θεός, (Ἐξ. 17, 1-7).

Ὁ Χριστός ξεδιψᾷ τόν λαόν Του οὐχί ἐκ πέτρας ἀγόνου, ἀλλά ἀπό τόν ζωοδόχον Τάφον Του. Ἀπό τήν ἀκένωτον πηγὴν τῆς ἀφθαρσίας, πηγὴν δηλαδή, ἡ ὁποία μᾶς ἀνακαινίζει καί μᾶς χαρίζει τήν ἀφθαρσίαν, τήν αἰώνιον ζωήν.

Καί διερωτώμεθα ποιά ἀκριβῶς εἶναι τό καινόν (καινούργιο) πόμα; Εἶναι, ἀγαπητοί μου, τό ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐκχυθέν αἷμα. Εἶναι τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, «τό περί πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν», (Ματθ. 26-28). Ταυτοχρόνως δέ εἶναι καί τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τό ὑπέρ ἡμῶν κλόμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν. «Τό Σῶμα Σου καί τό αἷμα, σταυρούμενος ὑπέρ πάντων, ἔθηκας λόγε», λέγει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσολύμων. «Τό μέν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσης με, τό δέ αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με. Τό πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμέ προσάξῃς, Χριστέ, τῷ σῷ Γεννήτορι». (Μ. Κανών, Ὠδὴ δ').

Καί ἡ μέν ἐν Χριστῷ ἀνάπλασις ἰσχύει διά τήν κοινήν τῶν ἀθρώπων φύσιν, δηλαδή δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαιρέτως. Ἡ δέ ἀπόπλυνσις ἰσχύει μόνον διά τοὺς κατά τό θεῖον βάπτισμα δεχομένους τήν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, διά τοῦ ὁποίου προσαγόμεθα εἰς τόν Γεννήτορα Αὐτοῦ, τόν θεόν Πατέρα, τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Τήν πρόγευσιν τῆς ἐμπειρίας ταύτης λαμβάνομεν κατά τήν συμμετοχήν μας εἰς τό Κυριακόν δεῖπνον, τήν θεῖαν Εὐχαριστίαν, κατά τήν ὁποίαν κοινωνοῦμεν τῆς βρώσεως τοῦ σώματος καί τῆς πόσεως τοῦ αἵματος τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καί ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ (Ἰωάν. 6,54).

Ὅταν δέ, ἀγαπητοί μου, ἔλθῃ ἡ ἐσχάτη τοῦ Κυρίου ἡέρα . Τότε θά παρακαθήσωμεν

εἰς τό Δεῖπνον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ: «Λέγω δέ ὑμῖν ὅτι οὐ μή πῖω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτό πίνω μεθ' ἡμῶν καινόν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς Μου», (Ματθ. 26-29).

Ἡ συμμετοχή λοιπόν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ εἰς τό Δεῖπνον τοῦ Γάμου πού ἐγένετο ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ χώρῳ τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαθητῶν καί τῆς μητρὸς Αὐτοῦ, τῆς ἐκ Ναζαρέτ ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας, ἀποτελεῖ μαρτυρίαν ἱστορικὴν καί ἀναντίρρητον τῆς φανερώσεως τῆς δόξης αὐτοῦ. «Ταύτην ἐποίησεν τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καί ἐφάνέρωσεν τὴν δόξαν Αὐτοῦ καί ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ (Ἰωάν. 2-11).

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τό «ἐφάνέρωσεν τὴν δόξαν Αὐτοῦ» κατὰ τὸν Ζιγαβηνόν , ἐφάνέρωσεν τὴν δύναμιν Αὐτοῦ, τό μεγαλεῖον τῆς θεότητος Αὐτοῦ. Ὅσον δέ ἀφορᾷ εἰς τό «καί ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ», «πίστιν περισσοτέραν καί βεβαιωτέραν ἔλαβον εἰς Αὐτόν», ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν δόξαν, «δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ τοῦ Πατρὸς πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14) ἐφάνέρωσεν καί ἡμῖν σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ ὁ Χριστὸς κατὰ τό μυστικόν Αὐτοῦ Πάσχα.

Αὐτό τοῦτο τό γεγονός: «πίστιν περισσοτέραν καί βεβαιωτέραν ἔλαβεν ὁ σήμερον τιμώμενος Ἀπόστολος Θωμᾶς, ὅταν ἐψηλάφησε τὴν πλευράν τοῦ Χριστοῦ καί ἀνεφώνησεν: Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου», (Ἰωάν. 20-28).

Τὴν περισσοτέραν καί βεβαιωτέραν πίστιν τοῦ Θεοῦ ζηλώσωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα γίνωμεν συνανακείμενοι τοῦ γάμου τῆς Οὐρανίου Κανᾶ. Ἀξιωθῶμεν δέ νὰ πῖωμεν μετὰ τοῦ ἀναστάντος σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τό καινόν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ πόμα. Ἀμήν.

Χριστὸς Ἀνέστη!».

Μετά τὴν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία τρεῖς πέριξ τοῦ Ναοῦ, μετ' αὐτὴν δέ δεξίωσις ἐν τῷ καλλιπρεπεστάτῳ ἡγουμενείῳ, μετὰ τοῦτο δέ πλουσία φιλόξενος τράπεζα, παρατεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ νεωστὶ ἀνεγερθεῖσαν μεγάλην αἴθουσαν ἐκδηλώσεων.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης ὁ κ. Ἀντελ Ἀβδούλ Νούρ, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἡνυχάριστησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν παρουσίαν Αὐτοῦ εἰς τὴν ἑορτὴν καί τό ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Κοινότητα τῆς Κανᾶ.

Ὁ Μακαριώτατος ἀπαντῶν, εἶπεν: «Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ εἶναι ἡμέρα Ἀναστάσεως. Ἡ συγκέντρωσις ἡμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καί τῇ τραπέζῃ δηλώνει τὴν ἐν ἐνότητι ἡμῶν ὁμολογίαν τῆς πίστεως μας εἰς Χριστὸν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα. Τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν δίδει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, μαρτυρίαν πίστεως, ἀγάπης, συγγνώμης, συμφιλιώσεως, εἰρήνης καί δικαιοσύνης. Ταύτην δίδει αἴρουσα τὸν σταυρόν τοῦ Κυρίου καὶ ἐνισχυομένη ὑπ' Αὐτοῦ καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Περαίνων ὁ Μακαριώτατος ἡνυχάριστησε πάντας, πρωτίστως τὸν ἡγούμενον Ἀρχιμανδρίτην π. Δοσίθεον, τοὺς Ἐπιτρόπους, τοὺς κατοίκους τῆς Κανᾶ, εἰς τοὺς ὁποίους καί εἶχε τὴν εὐλογίαν νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ἡγούμενος καί ἡνυχῆθῃ εἰς πάντας πρόοδον, προκοπὴν καί ἐπιτυχίαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder